

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτὼ καὶ ἑνὶ καὶ ἑκατόν,
νέα δὴ δῶσις Ρωμῶν μετὰ τὴν γλῶσσαν.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Δεκαενέα μηνὸς Ἀπρίλην,
τί παπαρουνίαις, τί χαμομήλι.

Χίλια τριαντατρία,
γιὰ Γάλλους φλυαρία.

Ἐρδὴ τῆς Ἀναστάσεως,
ποῦναι ζωὴ τῆς πλάσεως.

καὶ τραγουδεῖ λυπητερὰ:
πόσαις φοραῖς τὸ γιῶρτασα καὶ ἑλευθερίᾳ δὲν εἶδα.

Σήμαντρα ποῦ δὲν φαίνονται σημαίνουν ὁλοένα
τὸ Πάσχα τὸ σωτήριον
ἐκεῖ ποῦ λόγος καὶ σπαθὶ προσμένουν πεθαμμένα
ν' ἀκούσουν ἐγερτήριον.

Εἰς ὅλ' ἀγάπης μίλημα,
διψᾷ καὶ ὁ κάμπος φίλημα
καὶ ὁ πράσινος ὁ λόγγος.

Πανήγυρις εὐφρόσυνος,
ποῦ φαίνεται χαρμόσυνος
καὶ τῆς σκλαδιᾶς ὁ βόγγος.

Ἀνάστασις, ποῦ ρόδινα
καὶ εἰρηνικὰ καὶ ἀνώδυνα
τὰ ζωγραφίζεις ὅλα.

Πάσχα, ποῦ λάμπουν τὰ βουνά
καὶ τὰ τριγύρω σκοτεινά
τὰ δείχνεις φωτοδόλα.

Πάσχα, καὶ ἀνοίγουν οὐρανοὶ
καὶ πλημμυροῦν ὠκεανοὶ
χρυσοῦ φωτὸς τὴν πλάσιν.

Καὶ καθ' ἐπίγειος σοφὸς
ἔχει τὸ θεῖον τοῦτο φῶς
τῆς σκέψεώς του βάσιν.

Ἀνάστασις, φωτὸς πηγὴ,
μετὰ τοῦτο λούζεται καὶ ἡ γῆ
σκλαδιᾶς, ποῦ δὲν τὴν εἶδες.

Πάσχα μ' ὀνειράτα γλυκά,
μετὰ δόρατα καὶ ἀσπίδες,
μετὰ στέφανα μαρτυρικά,
μετὰ σκλάβων ἀλυσίδες.

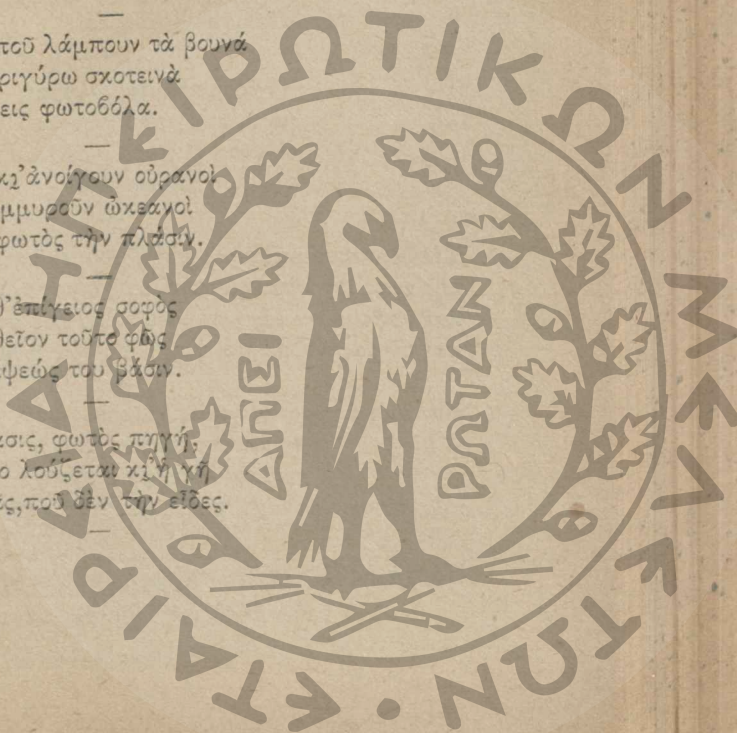
Πάσχα, λαμπρὴ παρηγοριᾶς,
καὶ ἄγγελοι παραστέκουν
σὲ μνήματα παλληκαριᾶς
καὶ ἀκτινωτὰ τῆς πλέκουν.

Πάσχα πνευμάτων καὶ ψυχῶν,
Πάσχα ραγιάδων δυστυχῶν,
ἀνάστασις Κυρίου.

Κι' ὑψόνονται σὲ γαλανοὺς
καὶ σαπφειρίνους οὐρανοὺς
σταυροὶ τοῦ μαρτυρίου.

Πάσχα, γλυκύλαλα πουλιὰ
ἔμπνοον μετὰ κελαδήματα,
καὶ ξεφυτρώνει πασχαλιὰ
σὲ ξεχασμένα μνήματα.

Πάσχα, ποῦ σκλάβος δύστυχος βαστώντας ἀλυσίδα
βλέπει τοῦ κόσμου τὴν χαρὰ

Ποῦ σδύνουν τάγκέρια της
κι' ἔχουν πληγαῖς τὰ χέρια της
ἀπὸ τῆς ἀλυσίδες.

Αὐτὸ φωτίζει τοὺς χοροὺς
ἐκείνους τοῦ Ζαλόγγου,
κι' ἀκοῦμε τόνους βροντερῶς
παιῶνος πολυφθόγγου.

Μὲ τοῦτο περιβάλλονται κι' ἐκείνοι ποῦ δουλεύουν,
μὲ τοῦτο κι' ὅσοι πρὸς καλὸν τοῦ κόσμου βασιλεύουν.
Αὐτὸ τοῦ σκλάβου γίνεται πολῦτιμος πορφύρα,
μ' αὐτὸ κινεῖται προφητῶν καὶ θεοπνεύστων λύρα.
Τοῦτο καὶ κρύα κόκκαλα φωτίζει καὶ θερμαίνει
κι' ἀνάστασιν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν σημαίνει.

Φωτὸς Θεὸς ὑπέρτατος, φωτὸς Θεὸς ὠραῖος,
ὁ λάμπων Ναζωραῖος,
κάθε γενναίου μάρτυρος ἀκάνθινον στεφάνι
ἐκείνος φωτοστέφανον ἀθάνατον τὸ κάνει.

Ἀνάστασις, ὁποῦ γελᾷ κάθε κοιλὰς κλαυθυμῶνος,
ἀνάστασις, χαρὰ σοφῶν καὶ βάλασμον τοῦ πλήθους,
ποῦ φαίνεται ἕνας Ἄγγελος λευκότερος χιόνος
κι' ἀπὸ μαρτύρων μνήματα μετατοπίζει λίθους.

Πάσχα, στήν πλάσιν τὴν νεκράν,
ποῦ τὴν σκεπάζ' ἡ λήθη,
κι' ἀποκυλίνουν μακράν
βαρεῖς τῆς λήθης λίθοι.

Πάσχα μεγάλον, μυστικόν,
ποῦ φέρει πρὸς ἀγγελικὸν
τῶν Χερουδεῖν βασίλειον.

Πάσχα λαμπαδοχούμενον
κι' ἀστράπτειν κι' ἐποχούμενον
εἰς ἀληθείας ἥλιον.

Ἀνάστασις, ποῦ κι' ἡ τροφὴ
κάθε τρανῆς ιδέας
ἀναγεννᾶται μὲ τὸ φῶς
αὐτὸ τῆς Ἰουδαίας.

Ὁ κόσμος ἀνταρδιάζεται
μὲ τὸ φιλὶ τοῦ Γιούδα...
σὲ ρόδα ξεκουράζεται
χιονάτη πεταλούδα.

Σὰν κάποιου μάρτυρος ψυχὴ μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι...
τῆς νέας Ἰερουσαλὴμ φωτίζου γῆ μεγάλη,
καὶ μαρτυρίων ἐθνικῶν βωμοὺς ἁγίους στήνε
καὶ σῶμα, πνεῦμα καὶ ψυχὴν ἄς σοῦ τονῶν' ἡ πάλι.

Μάρτυρες γύρω κι' ἥρωες χορεύουν χέρι χέρι,
κι' ἀκούετ' ἔξωφρα τρανὴ
καὶ καλλικέλαδος φωνὴ
πῶς τέτοιος μοναχὰ χορὸς ἀνάστασιν θὰ φέρῃ.

Πάσχα, ποῦ καταρδεύεται μὲ γάργαρα νερά
γῆ χέρσος καὶ ξηρὰ,

καὶ στής ιδέας τὸν ἀγρόν, ὁποῦ κατεξηράνηθη,
νέα φυτρώνουν ἄνθη.

Πάσχα, ποῦ κόρη πάλλευκος τὴν ἄνθησιν σημαίνει,
τὴν ἄνθησιν σαλπίζει...
καὶ ποῖος δὲν τὴν προσμένει;
καὶ ποῖος δὲν τὴν ἐλπίζει;

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Ἀγαπητὴ μου κεφαλῇ,
δός μου τοῦ Πάσχα τὸ φιλί,
κι' ἄς ρίξωμε ὁρὸ σμπάρα
σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα.

Π.— Πάσχα, ποῦ τόσοι πρόμαχοι τῆς πίστεως παπάδες
Πάσχ' ἀνυμνοῦν Ἑλληνικόν,
καὶ μὲ τὸ φῶς τὸ μυστικόν
φεγγροβολοῦν λαμπάδες.

Πάσχα, ποῦ νέους ἥρωας μᾶς δείχνει καὶ μεγάλους,
ποῦ δίν' ἡ μάννα στὸ παιδί
μῖας νέας παχαλιᾶς κλαδί
νὰ στεφανώσ' ἥρωϊκούς τῆς λευθερίας δασκάλους.

Φ.— Πάσχα, ποῦ πάλι μ' ἀντερὶά
μᾶς ἔρχονται ραγιάδες
νὰ δούν ἐδῶ Λαμπρῆς κερὶά
κι' ἐλόχρυσαις λαμπάδες.

Πάσχα, ποῦ φῶς ἀναζητοῦν
καὶ πάλιν ἐδῶ πέρα,
καὶ μὲ συγκλίνει πετοῦν
φρεσάκι στὸν ἀέρα.

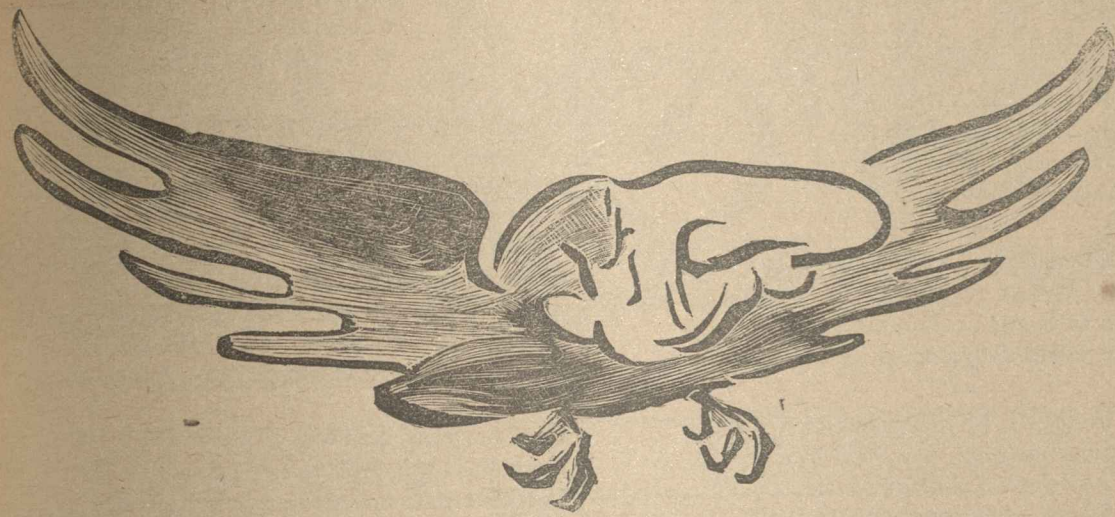
Πάσχα, ποῦ σκλάβους προσκαλεῖ
τὸ κτύπημα καμπάνας
νὰ λθοῦν νὰ πάρουν τὸ φιλί
τῆς ἐλευθερίας μάννας.

Πάσχα μὲ ρόδων ὄργανους
καὶ μ' ἀηδονῶν λαρυγγισμούς
στῶν κήπων τῆς πυκνάδας,
ποῦ Σεραφεῖμ τὸ χαιρετοῦν
κι' ἐλπιδες γιὰ πολλοὺς πετοῦν
μέσ' ἀπὸ πρασινάδες.

Π.— Πάσχα, ποῦ πάλιν προσευχὴ
μ' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀπηχεῖ:
ὦ Πάσχα, λύτρον λύπης,
τοὺς ἀλυτρώτους τοὺς πτωχοὺς
σὲ μαῦρα πένθη μοναχοὺς
μὴ τοὺς ἐγκαταλίπης.

Ὅσους πυκνὸς ἐσκότισε
ζόφος σκλαβιάς, σὺ φώτισε,
σὺ κάνε νὰ ξυπνήσουν.

Κι' ἀπὸ σταυρῶν μαρτύρια
μεγάλαν νικητήρια
λαοὺς νὰ γαλανίσουν.

Εὐδοκῆς Ἐὐαγγελισμοῦ ν' ἀναβλαστήσῃ κρῖνος
σὲ δρόμους ἀκανθώδεις,
καὶ σήμερα τὸν ἀνθρωπὸν νὰ μὴν τὸν κάνῃ κτήνος
δεσποτισμὸς κτηνώδης.

Φ.— Πάσχα, ποῦ χαριτόδωρον κι' ἐράσμιον γελᾷ,
Πάσχα, ποῦ σμπάρα, Περικλή, δὲν ἔπασαν πολλὰ,
καὶ πόλεμον ἐμφύλιον
δὲν εἶδε τὸ Βασίλειον
χάρις στὸν Δαμηλάτη.

Κι' ἐκείνοι, ποῦ χουρε μισαλό,
τοῦ λέν γιὰ τοῦτο τὸ καλὸ
χιλίας φορεῖς σπολλάτη.

Πάσχα μὲ βάσανα παιδῶν κι' ἀθλητικούς ἀγῶνας
καὶ μὲ τραγούδια καὶ χοροὺς εἰς ἔλους τοὺς στρατῶνας,
τὴν ἀτυχὴς ὁ Βασιλεὺς τοῦ Πάσχα τὴν ἡμέρα
δὲν ἦταν ἐδῶ πέρα.

Ὡς τῶν Φαιάκων τὸ νησί, καθὼς τὸ ξέρουν ὅλοι,
ἔκανε μὲ τὸν Κάϊζερ τῆς Πασχαλιᾶς τὴν Σχόλη,
ἐκεῖ δὲν τοσούγκρισε ταῦτ' ἄλλ' οἱ στρατῶνας φέτο,
μήτε τοὺς εἶπε χωράτ' ἀστεῖα, Περικλέτο,
κι' ἄλλας δὲν εἶχαν Ἀττικὸν
ταῦτ' ἄν στρατιωτικῶν.

Πάσχα, ποῦ θέλεις νὰ κτυπᾷς
καὶ νὰ λαλῇς στωμύλος,
ποῦ ἐγγίκε τώρα καὶ παπάς
ὁ Κάϊζερ ὁ φίλος,
ἐπὶ γῆ κι' ἐλειτουργῆσε μὲς στὴν θαλαμηγό...
ὡς, Κάϊζερ, εἰσαι καὶ παπάς;... τὸν ῥώτησα κι' ἐγώ.

Κι' ἐκεῖνος μοῦπε πῶς μ' πορεῖ
νὰ κάνῃ καὶ τὸν Πάπα,
κι' ἐγὼ μὲ μούτρο σὰν φλουρί
ἀπὸ τὸ χέρι τὸ βαρὺ
ἐπρόσμενα μὴ φάνα.

Κι' ὁ Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν
ὕψωσας πρὸς τὸν οὐρανὸν
τὰς στιβαράς του χεῖρας,
μετ' εὐλαβείας περισσῆς
ὕπερ τῆς νήσου τῆς χρυσοῦς
εὐχέθη τῆς Κερκύρας.

Ποῦ πλήρης εἶναι κατ' αὐτὰς
ἀρειμανίου μένους,
καὶ φύλλων ἀνταποκριτὰς
κτυπᾷ κι' ἀπεσταλμένους.

Πάσχα, ποῦ χάσκει μὲ τρανοὺς καθένας κουτοκράτης,
Πάσχα, ποῦ πῆγε σ' τοὺς Κορφοὺς ὁ Κόντης ὁ Κορφιᾶτης,
νὰ λησιμονήσῃ πρὸς καιρὸν καθήμενον βαρέα
καὶ νὰ κτυπᾷ τὸν Κάϊζερ μὲ κρόνος ἱερέα.

Γιὰ πέστε μας, τὸν ἴδατε τὸν Κόντη τὸν Κορφιᾶτη;
Τὸν ἴδαμε νὰ στρώνεται σὲ Κάϊζερ Παλάτι,
τὸν ἴδαμε στ' Ἀχιλλεῖα τὸν νέον Ἀχιλλέα
καὶ μὲ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ μὲ τὸν Βασιλέα.

Τι Κάϊσαρες, τι Βασιλεῖς,
τί μεγαστάνες τῆς Αἰλῆς
τὸν τριγυρίζουν πρώτοι.

Τὸν ἴδαμε, παιδιά... γι' αὐτὸν
σφάζουν καὶ μόσχον αἰετῶν
καὶ κύνων φαγοπότι.

Ἀνέπτυξε στὸν Κάϊσαρ ἐγγύματα νωπὰ
κι' ἔκανε σὰν τὸν Κάϊζερ κι' ἐκεῖνος τὸν παπᾶ,
καὶ δέχον ἀπέτειναν τὰ κεραλένια χεῖλη του
νὰ γίνουν τώρα γρήγορα κι' οἱ Γερμανέζοι φίλοι του.

Ναί, τὸν εἶδε κι' ἄλλας κι' ἄλλους
μυρωδάτο καθὼς πάντα
μὲ ζουμπούλια, μὲ διατσίντα.

Ὁ δὲ Κάϊσαρ ὁ μεγάλος
λὲν πῶς πῆγε σ' τοὺς Σαράντα,
κι' ὁ Κορφιᾶτης σ' τοὺς πενήντα.

Ἕνας πτερωτός
Μέλας Αετός.

Τὸν ἴδαμε τὸν Ἄρη
τῶν Στόλων, τῶν Στρατῶν,
τὸν ἴδαμε νὰ πάρῃ
τὸν Μέλαν' Αετόν.

Μέσ' ἀπὸ Σπιανάδες τοῦ φώναζαν καὶ ρούγαις:
ἀντὶ μεγάλε στάσου,
καὶ δεῖξε τῆς φτερούγαις
καὶ τὰ τσαλόνυχά σου.

Ὑφούται Μέλας' Αετός, καὶ μὲ κλαγγὴν μεγάλην
ἐφώναξε' στὸν Κάϊζερινενίκηκα τὸν Ράλλην.
Ὑφούται Μέλας' Αετός' στὰ νέφ' ὑπερηφάνως,
πλὴν ἐπικράνθη δι' αὐτὸ κάθε ρεπουμπλικάνος.

Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἡ Ραλλοῦ
τὴν ἔπαθε χιώτικη,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κι' ἀπ' ἄλλου
τὴν εἶδαν ἀλλοιώτικη.

Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐδεσμεύθη
ὁ δριμύς, ὁ σκληρός,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐμπερδεύθη
στὸν μπερδὲ πονηρῶς.

Αἰτὸς' ψηλὰ καθότανε
στὸν ἥλιο καὶ ἡλιαζότανε.
Χελῶνα' πήγε' στοὺς Κορφοὺς, καὶ τώρα' στὴν Ἀθήνα
πήχες ἀπλόνει τὰ φτερά,
καὶ πᾶν αἰτόπουλα μωρὰ
νὰ σκεπασθοῦν μ' ἐκεῖνα.

Ἐκδρομεῖς μεγάλοι
καὶ σπουδαῖοι Γάλλοι.

Φ. — Λοιπὸν τὸν εἶδες τὸν Δεσσάν, Γαλάτην προσφιλή,
κι' ὅλους τοὺς ἄλλους ἐκδρομεῖς;
Π. — Τοὺς εἶδα, Φασουλῇ.
Φ. — Ἑλλάς, Γαλλία, μὴ στενὴ πνευματικὴ συμβίωσις,
μεγάλῃ καὶ στὸν Παρνασσὸν κι' ἀδελφικὴ δεξίωσις.
Τοὺς ἐκεράσαμε κρασιὰ, σαμπάνιαις καὶ σερμπέτις,
κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα τέτοια.

Τέκνα πατρίδος κραταιᾶς, φιλέλληνες θερμοί,
τοῦ Πραξιτέλη τρέξετε νὰ δῆτε τὸν Ἑρμῇ.
Τὰ κάλλη ψηλαφήσετε τάποθαντισμένα,
κι' ἔπειτα ψηλαφήσετε παρακαλῶ κι' ἐμένα.

Βεβαίως ἐθαυμάσατε σὰν ὅλους μὲ σιγὴν
ἐκείνους, ποὺ κατέβασαν τὸν Ὀλυμπον' στὴν γῆν,
κι' ἔμαθα' στὴν Ἀκρόπολιν ἀπάνω πῶς δακρύσατε
μόλις τὴν ἀντικρύσατε.

Μερὶ γι' αὐτὰ τὰ δάκρυα σὰς λέγει, προσφιλεῖς,
κι' ὁ κρύος Φασουλῆς,
κι' ἂν γιὰ τὰ κλέη τὰ παλῆα, ποὺ θάλλουν καρποφόρα,
βλέπω τὸ μάτι σας θολό,
ἐν τούτοις σὰς παρακαλῶ
μαζί μου νὰ γελάσετε λιγάκι γιὰ τὰ τώρα.

Κυττάτε πέτραις λατρευταῖς,
ποὺ μεγαλόνουν πρὸ πολὺ
τὸ τωρινό μας χάλι.

Καὶ θέλει σπάσιμο μ' αὐταῖς
ἡ κλούβια μας ἡ κεφαλὴ,
τὸ κλούβιο μας κεφάλι.

Κυττάξετε, παρακαλῶ, σὲ φωτεινὰς εἰκόνας
τοὺς πάλαι Παρθενώνας,
ἀλλ' ὅμως καὶ τὰς φυλακὰς κυττάξετε συγχρόνως
τοῦ παλαιοῦ Στρατῶνος.

Ἀναπολήσετε Νυμφῶν εἰδύλλια καὶ μύθους,
ἀλλ' ἐνταυτῷ κυττάξετε καὶ τὰ Παντρεμέναδικα,
σπουδὴν ἀντλήσετε πολλὴν σὲ Δαναΐδων πίθους,
μὰ πάρετε τὴν βόλτα σας κι' ἀπὸ τὰ Πιθαράδικα.

Παιάνων μέλη φάλλετε σὲ πανυμνήτους βράχους,
ἐνωτισθῆτε κι' ὕψηλούς συγχρόνων ἀμανέδες,
ζητήσετε τοὺς παλαιούς τοὺς Μαραθωνομάχους,
ζητεῖτε καὶ τοὺς τωρινούς μέσ' στοὺς καφφενέδες.

Ἰδῆτε Καρυάτιδας κι' ἄλλα χαρίτων πλάσματα,
ποὺ δὲν μπορεῖ τὸ κάλλος των νὰ μὴ σὰς συγκινήσῃ,
ἀκούσετε τῶν παλαιῶν βατράχων τὰ κοῤσματα,
μὰ ρίξετε καμμιὰ ματιὰ καὶ στὸ Βατραχονῆσι.

Εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς πρὸς δέησιν ἔλατε
κι' ἐκεῖ θαυμάσετε τὸ φῶς πυρίνου διφρηλάτου,
καὶ πῆτε μας ἂν ἔτυχε καμμιὰ φορὰ, Γαλάται,
κι' ἐκεῖνα τὰ ραπόσταρα νὰ δῆτε τοῦ γαλάτου.

Τὸν κλασικὸν μας ἥλιον ὑμνήσετέ τον ὅλοι...
ἐκεῖνος ὅπως ἐφεγγε' στὴν παλαιὰν Ἑλλάδα,
ἐκεῖνος ἀπαράλλακτος καθὼς ἡκτινοδόλει
φωτίζει καὶ τὴν σήμερον κλεινὴν ψευτοφυλλάδα.
Καὶ σήμερ' ἀπαράλλακτος, καθὼς κι' ὁ Βύρων λέγει,
μόνον αὐτὸς ἀπέμεινε τὰς κεφαλὰς νὰ φλέγῃ.

Πρὸς τὴν Γαλλίαν πάντοτε θερμὴν ἀγάπην τρέφω,
δὲν λησμονῶ τὴν δρᾶσιν τῆς καὶ τᾶπειρα καλὰ τῆς,
καὶ' στὰς Γαλλίδας τὰς ἀβράς τὸν λόγον τώρα στρέφω...
πῶς φαίνεται ἐπαφρόδιτος ἡ καθεμιὰ Γαλάτις
καθὼς τοῦ Πυγμαλίωνος ἐκείνην τὴν Γαλάτειαν,
ἐν τούτοις συγχωρήσετε τῆς γλώσσης τὴν ἀκράτειαν.

Ὡς τῆς συγχρόνου χάριτος κυρία Καρυάτιδες,
μ' ἀρέσει καὶ τὸ πνεῦμα σας, ποὺ κάνει χωρατάδες,
καὶ μάθετε μετὰ χαρᾶς, ἐρατεινὰ Γαλάτιδες,
πῶς ξέρουν πᾶ τὰ Γαλλικὰ φαροὶ κι' οἱ γαλατάδες.

Καὶ πάλιν' στὰς Ἀθῆνας σὰς καλῶ
ν' ἀκούσετε ρητόρων τερετισμάτων,
καὶ τώρα κατευθύνω σας καλὸ,
καὶ σ' ὅλους τοὺς δικούς μας χαιρετισμάτων.

Ἔτσι ποὺ λὲς ὠμίλησα σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι,
κι' ἐπὶ γὰρ τότε, κοινῶς,
κι' ἐρώτησα τὸν Ὀλίβι
ἂν δόγηκανε καὶ στὸ Παρί τὰ μούσμουλα κι' οἱ τοῖροι.

Ἦτα· καμψόσκις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τιμολέων ὁ Βισβίτης, Πρόεδρος Πρωτοδικῶν,
σέμνωμα δικαιοσύνης, κόσμημα δικαιοσύνης,
τὸ παράσημον ἐπῆρε τὸ τοῦ Παναγίου Τάφου,
κι' ἄς δεχθῇ καὶ τὰς προσήσεις τοῦ Ρωμηοῦ τοῦ συγχρόνου.

Ἀνδρέου Πουλος Ἀργύρης, χορευτὴς ἀπὸ τοὺς πάντοτε,
ἐσπερίδα τὴν Τετάρτην' στὸ Δημοτικὸν θά κἀνῃ.